

UNTROS DE CONVERSA AMB

ADA
CASTELLS

Pep Blay

P.B. Estic molt content amb la vida. Durant una època potser volia ser el més maleït del món, però he descobert que quan he passat d'això és quan he estat més bohemí que mai. Quan volia ser bohemí resulta que treballava amb contracte, publicava com a periodista i anava pel món volent ser creador, i, en canvi, quan deixo l'alcohol, el tabac i les drogues és quan vaig canviant de casa, treballant sense les lleis de ningú, viatjo i he publicat set llibres. No dic que per a tothom hagi de ser igual, però en el meu cas és senyal que m'he tret de sobre el personatge i em sento molt còmode. Abans volia ser i ara sóc.

A.C. L'altre dia el Vila-Matas em comentava que a Beckett li va passar el mateix quan va deixar de voler ser Joyce.

P.B. Mira, doncs el dia que vaig entendre que jo no havia de ser l'Enric Casasses tot va començar a anar millor. Puc fer poesia, però el Pep Blay explicant històries sóc més jo. Em situo en aquest punt entre el més *underground* i el més comercial i trec el rocker que porto a dins. De fet, jo faig rock, i si utilitzo la literatura és perquè no tinc guitarra elèctrica. Em sento més proper als rockers que als escriptors, però per arribar a aquesta conclusió he anat apamant els límits com a poeta, periodista, crític per acabar de narrador, com si busqués sempre la ficció en la realitat.

A.C. En els teus llibres sempre hi ha connexions realistes, però ara ens has destarotat. Era previsible el Pep Blay escrivint de sexe, drogues i *rock&roll*, però d'especulació immobiliària...

P.B. El Pep Blay viatger, quan torna a casa, es posa com una moto quan veu que han construït en paratges naturals o han fet nyaps urbanístics enmig de la ciutat. Ja havia escrit sobre els okupes i l'especulació en articles d'opinió a l'AVUI i sempre pensava que algun dia hauria de fer un llibre de denúncia i compromís perquè ja n'estic fart, del modern cosmopolita barceloní que critica les ONG i l'únic que se li acut per canviar el món és dissenyar una cadira de dotze potes. És legítim no moure un dit, però que no critiquin els que

en mouen. Necessitava sentir-me bé amb mi mateix.

A.C. I ara en tenies l'ocasió?

P.B. *Vampíria Sound* era nit, excés i drogues; *Eròtica Mix*, sexe i passió, i ara toca poder i corrupció. De fet, ja tenia el personatge de l'agent secreta en fase de desenvolupament per a un llibre sobre l'eròtica del poder i vaig rebre una trucada d'Ara Llibres que volien el meu estil en una novel·la inspirada en el cas Pretòria. Vaig començar a lligar coses i em vaig dir: per què no? La corrupció també m'interessa des d'un punt de vista psicològic perquè respon a un component addictiu. Si no, com s'explica que persones de més de setanta anys, que ja ho tenen tot, s'hi enganxin?

A.C. I com t'has trobat fent un encàrrec amb tan poc de temps?

P.B. He perdut els avantatges del temps i he hagut d'apostar per fer cas a les primeres idees que em venien al cap. Ha estat com fer un màster de reflexos literaris. Tot el que he perdut en exquisidesa, ho he guanyat en intensitat i cop de puny. És una vomitada que havia de sortir ara.

A.C. Realment la teva actitud és ben rockera.

P.B. Sí, més rockera que popera. És com una distorsió de guitarra elèctrica en la meua carrera i de la mà d'un personatge que és l'agent secreta més important de Catalunya. L'única que ha rebut la Creu de Sant Jordi, però això no se sap perquè és secret. Ella és invencible perquè té la música apropiada per a cada moment, ja que té l'iPod engegat les 24 hores del dia. El seu punt feble arriba quan els cascos li van enlaire.

A.C. Té un punt de Lisbeth Salander.

P.B. Sí, però el referent més pròxim és la Trinity de *Matrix* o un James Bond a la catalana. És més per estètica que s'hi assembla que per la manera d'actuar o pel contingut. Pel fet de tenir poc temps, he hagut de buscar referents amb què em fos més fàcil escriure. L'he feta d'un nivell intel·lectual mitjà per no complicar-me la vida en certes coses. Si t'hi fixes, el seu ajudant és el pare, que és el meu pare, i el recurs de la música em va de meravella. Ella es basa en estratagemes de Pep Guardiola i d'això m'és fàcil parlar i al lector li és fàcil d'identificar. Són fórmules per poder tenir una bona velocitat.

A.C. Però et deus haver hagut de documentar?

P.B. El periodista que portava el cas a l'AVUI, Jordi Panyella, ha estat clau per a aquest llibre. I també he entrevistat gent, com un jutge que em va explicar molts elements per entendre el cas, però no és un llibre d'investigació sinó una sàtira. Posa una trama de Tarantino, el sentit de l'humor català de *Polònia* i l'estil i la melomania marca Pep Blay i ja ho tens. No apporto res que no hagi sortit als diaris, però ho he escrit amb la indignació d'un ciutadà que veu com un polític, amb el poder que li han donat els votants, amb una telefonada guanya tant com un treballador en 20 anys i em fot que hagi passat a Santa Coloma, plena de gent que ha hagut de patir molt per guanyar-se les garrofes. És menyspreable. Per primer cop a la vida he arribat a la conclusió que potser les pròximes eleccions no votaré perquè fins i tot els partits no implicats han fet poca denúncia i això potser és perquè també estan emmerdats. Això de la corrupció és transversal: no és qüestió d'ideologies ni de classes socials, perquè tant esquitxa famílies nostrades com l'emigrant gallec que va arribar aquí per treballar a la Seat. Va del caràcter de la persona que cau en la temptació i té la sensació que no li passarà res fins que abaixa la guàrdia i apareix un Garzón.*

Narrador

Era previsible que Pep Blay, el rocker de les lletres catalanes, ens expliqués històries de nits boges, de música atordidora i de sexe alegre, però el que no ens esperàvem és que s'inspirés en l'especulació immobiliària a Santa Coloma per fer la seva última novel·la. L'ha feta en un esprint imparable i li ha sortit 'Pretòria' (Alisis), una estrafolària peripècia de corrupció amb una agent secreta enganxada a la música

FOTOS:
JOSEP LOSADA